emanuel pope

A to Z

Normalitatea unui anormal

2017

Normalitatea unui anormal

2017

#rezist

Un lucru e simplu și atât de evident

Un lucru e simplu și atât de evident

încât numai orbii, muții, proștii și încăpățânații

se fac că nu-l văd, nu vorbesc despre el și nu-l recunosc:

România e un stat mafiot

structurat și țintind peste capetele noastre

iar mafiot nu înseamnă numai bani

ci înseamnă și MOARTE!

Tu ești,

te recunoști

sau nu complice al lor,

al unui sistem care ucide și degradează viața

și tot ce este esențial uman?

Privește și compară-ți viața de acum

cu idealurile pe care le-ai avut cu 25 de ani în urmă

și obișnuința indusă la care te-ai aservit.

Te-ai schimbat tu? sau viața s-a schimbat în jurul tău?

Află adevărul care nu e numai al tău și nu mai dormi!

Patriotismul adevărat e o stare de veghe continuă!

Trezește-te măcar în ceasul al 12-lea altfel vei trăi și mai greu,

tu, copiii tăi și copiii copiilor tăi.

Asta vrei?

.

E chiar atât de greu de înțeles faptul că toată clasa politică din România de azi

nu are nici cea mică mică legătură cu vreunul dintre noi;

că ea nu are și nici nu va avea vreodată

vreun proiect adevărat pentru țară

decât transformarea oricărei oportunități

în cash pentru buzunarele și poftele ei?!

P.S.: și să nu-mi spui că nu se poate face nimic

pentru că-n același moment ai murit...și tu dar și tot ce n-ai gândit!

"Voiculescu a fost cuminte și disciplinat. Și are o vârstă."

"Voiculescu a fost cuminte și disciplinat. Și are o vârstă."
Iliescu a fost și el cuminte și disciplinat când
ne-a bătut, mințit și împușcat. Și are o vârstă.
La fel și Gelu Voican Voiculescu. Are o vârstă.
La fel și torționarul Vișinescu. Are o vârstă.
Toți au o vârstă!
numai eu nu am,
numai eu nu știu unde mi-am pierdut-o,
numai eu nu știu cine mi-a luat-o,
cum de am ajuns
mic, veșnic și indisciplinat
de nici măcar nu am trecut de cei șapte ani
de acasă
numai eu am suportat palmele instructorului P.T.A.P
și m-am lăsat călcat în picioare în 12 ani de școală
totul numai din respect și bun simț,
numai mie mi s-a zâmbit ironic
când alergam pe sub gloanțe
și la fel de câte ori am fost furat,
numai eu am plătit toate facturile acestor cinstiți
și înaintați în vârstă
toate politicile lor de rahat timp de 27 de ani
numai eu din respect
și bun simț
mereu eu

eu

eu

și eu

și toți ceilalți ca mine
care azi nu mai avem nicio vârstă.
dar nici viață nu am avut.

Feldmareșalul Soroș

Toate astea nu au existat!

Cum nu a existat în țară nici justiție,

Nici guvern și nici soluții.

Tot ce a existat

A fost un singur nume și atât

Care singur s-a multiplicat

Precum păpușile matrioșka.

Sub el era tot el

Care el la rândul lui

Tot pe el se avea sub fustă

Și așa mai departe până

Zorii cei negri într-adevăr

Au ajuns

Acasă.

Și pentru că toată tărășenia asta

trebuia să poarte un nume

i s-a spus simplu pușkin.

Nu mint!,

eminovici,

Nu, nu este adevărat!

I s-a spus Soroș și atât.

"- Băi, vezi că ești prost!"

parteneriat strategic

Cum să vă spun să nu iasă cu scântei
Dar eu gândesc că viața și moartea sunt parteneri
nu de afaceri, ci mai pe scurt: sunt gay.
Unul se arată îndârjit rău și altul îl regulează
Mă scuzați dar acesta e poemul meu de luni,
nu de marți că atunci el s-ar fi chemat simplu: Belgia
...și apoi lucrurile stau în categoria lor
tot așa cum le-a găsit și explicat Aristotel.

O săptămână plăcută!

ULTIMII

În mijlocul unui popor obedient
de rațe (prietenii știu de ce)
toți cei apropiați mie
nu au mai putut alege
decât variantă cea mai profitabilă
"economiei lor de țară":
propria disoluție,
și chatt-ul virtual pentru o vreme,
încât izolarea și plictisul din casă
s-au dovedit repede
doar o problemă de timp.
.
Pentru că într-o mare de lăcuste și termite
este greu să înoți,
e greu să-ți ții hambarele-nchise,
și atât cărțile serioase cât și autorii lor curajoși
încep iute să dea semne de oboseală,
darămite omenia.
Cât despre grâul din povești
cât cocoșul
el a început din nou să crească,
sincer,
din ce în ce mai mult
și azi ne face rău pe față,
ne taie, mai mult ca oricând.
iar lehamitea zilei ni se schimbă-n vomă
imediat ce o gândim
darămite s-o mai și rostim.
Iar pentru toți ceilalți mojici,
toți dintre cei cu obrazul subțire ca talpa
ceasul sinuciderii colective deși n-a sosit
a-nceput să ticăie
în capul pescăriei.

Lucrurile mari au stat mereu
în calea vitezei.

de aceea și graiul duce
susură mult mai ușor
din cavitățile mici
și cum numai pietrele de râu o știu bine
cele mici călătoresc ușor purtate de ape,
iar cele mari
sunt și rămân
...urâte de toți.

Nu! nu viața se joacă aici
nici în horă și nici în cor
tot ce se aude la știri acum
e numai dansul bandiților din noapte
plecați la jaf și cumetrii.
Da, încă se mai poate zîmbi în doi pentru o vreme,
dar și asta a devenit o rușine de-acum.

De aceea spun:
noi nu am trecut pe aici
și nu am trăit!
cu noi sunt numai rame
și rămășite prin expoziții
cu poze din cărți
si cu poeme desenate-n tricolor prin caiete,
pentru că tălpile noastre care puteau strivi
și uriașii din povești
n-au îndrăznit să calce,
n-a stârnit praful drumurilor
de frica de-a nu strivi un popor de termite.

Nimeni dintre noi,
ca sa nu provocăm mânie,
nu a atins nici stomachul plin
nici paloarea fraților mai puțini norocoși
și nici iasca pământului
sub Sorele Dogoritor de Roșu.
Suntem ultimii dinozauri și murim.
proști și cinstiți,

demni sau hilari pentru unii tâmpiți,
dar fără ca vreunul dintre noi
să fi cunoscut cu adevărat focul!

Cine a văzut, a cunoscut și va spune altfel,
pe prispa acestuia să se adune toată durerea noastră
și înstrăinarea acestui popor.

Pentru ***ca noi nu am trăit în ultimul vostru sfert de veac!***

Balada unei țări numai de guvernat prost

Plouă-n cer de parcă ar ninge
Sfinții speriați pe garduri
Din priviri își dau ocol
Dumnezeu c-un ochi în frunte
Suspinând înjură-n somn.

Nae iute-și activează
Batiscaf cu nouă vieți
Culegându-i de pe garduri
Îi salvează cam pe toți.

Iarăși voci și veselie
La poporul alb de sfinți
Ca scăpați din pușcărie
Beau absint și pudra albă
Ei pe nas și-o trag cu zimți.

Zece zile se gătiră
Până ajunseră pe lună
Iar odată ajunși acolo
Sfinții luară toți cuvânt.

Pe pământul ăsta hâtru
Arătând în depărtare
-zise unul irlandez
Suntem cunoscuți ca dracu
Cel mai bine pentru toți
Ar fi sigur printre hoți.

Unu spune că-n Cairo
Altu cică pe la ruși
Ba în junglă, alții țipă
Ba la polul nord și-au spus...

Fraților, nu faceți gură
Stați puțin să vă cuvânt

Se iscă atunci cu milă
Unul dintre ei mai blând
Eu vă spun acum un nume
Care-i pâine și e unt.

Maică a Domnului Gradină
Se numește acel ținut
Unde azi când unul fură
Zece-l pupă-n văzul lumii
Și pe gură și în fund.

Tot poporu' are milă
De golani și mafioți
Ba mai mult din ei ridică
Câte unul cel mai prost
Ca în capul mesei ăsta
Să le fie șef la toți.

Cum îi spui așa îți joacă
Ăst popor de hotentoți
De-ar fi câinele omidă
Toți în pom ar sta ciorchine
Și-ar lătra în cor pe-o cracă
Până s-ar usca ca poama-n draci.

Mărturie şi Mântuire - cartea morților României de azi

Vine un sol în pacea mă-tii şi te-anunţă că eşti mort
deşi tu încă mai tragi din ţigară, deși tu încă mai respiri
și asta în pofida labelor împuțite ce-ți atârnâ de bot;
Suferi de nesomn, zeiţe firave cu fiecare seară coboară
ca poveștile din trecut prin fibrele tale trecând,
ca prin ochiurile unui bătrân năvod de pescuit
toate numai ecouri, se spală de lacrimi
cu lacrimi în visele tale sorbind
din iubirea-ți cu nesaț
ce strâmb te-ai așezat omule în lume!
și încă mai speri la dreptate
mai bine în genunchi să cazi
și să ceri îndurare
poporului tău de cameleoni
pentru că el are întotdeauna dreptate
și știe cel mai bine.

Această lehaminte, toată această spaimă înlănțuindu-se
ca melancolia unui trup ce nu a murit dar sigur o va face
și care nu-i al tău, nici al lor - zăboveşti pe marginea lui-
priveghiul e-n toi: sunt părinții tăi aici? nu
sunt acestea toate, neamurile tale? nu
Dacă nu, fă pași atunci și te spânzură, mi se spune
ca un tren de spaimă această alunecare abruptă
dintr-o culoare-n alta ca printr-un delirum tremens
cuprins de febra morţii par a fi și eu gata
și destul de ușor de doborât
numai uriaşul ăsta din mine, uriașul ăsta care mă locuiește
fără să-mi plătească chirie,
se încăpățânează, se încăpățânează
chiar și împotriva mea
și moare încet, încet... prea încet

Melancolic mă privesc în oglindă
căprioare aleargă printre riduri peste trupuri ucise de lei
încă mai sper în fraţii mei
încă mai sper în hrana vie a trupului lor spiritual
deşi ca oricare dintre ei și eu, om viu de dimineaţă
îmi spăl faţa şi colţii cu apa neîncepută
din aceleași rezervoare ale comunităţii mele
de conaționali
numai cu un gând:
unde sunt ai mei?!

NU, nu! nu fraţii şi surorile mele din sângele părinţilor mei
NU, nu! nu neamurile calicilor acestui popor
cu care am împărţit odată copilăria
vor hotărâ când se moare din picioare
Luaţi, luați tot! Acum! partea asta cea mai bună a zilei
luati-o voi care vă grăbiți,
eu încă mai caut, mai caut
chiar și după moarte voi căuta
și voi reveni
dinspre alt izvor... din altă parte!

Sub lentila unui miscroscop
umilinţa niciodată n-ajunge atom
cum n-ajunge să-ţi bei banii munciţi ca un dement zilnic
și să te crezi fericit întrebându-te unde sunt ai tăi
cucuta ta de om liber de România
cineva s-a gândit la bine cu supramăsură
și a pus căruța înaintea cailor tăi
a clădit o catedrală unui popor pe jumătate obosit
pe jumătate dispărut
ca să-l mântuiască pe vecie.
Să-i însemne ființă lui vie cu rușine
Să-ți arate că încă se mai poate
lângă urât și mai urât, lângă casa poporului încă și încă o prostie
ca nație facem colecții, de parcă nu ne-ar fi ajuns
toate umilințele din trecut
De parcă nu eram sătui cu o copilărie petrecută

sub birul legăturilor roșii,
De parcă mâinile noastre ar fi bătut de pomană pe stadioane
De parcă adolecența ta furând muzică de pe canale de radio străine
în sfarșit ți-ar fi fost recompensată printr-o și mai mare bătaie de joc
și de parcă nu ai fi vărsat destul ascultând zi de zi minciuna părinților tăi:
FURĂ CA SĂ FII FERICIT!
De parcă nu,
De parcă nu,
nu ai mai fi
om
numai o insectă cu buletin de România
asteptând pe autostrada soarelui să te ia un tirist din milă sub roți
și să te care apoi prin Europa ... care știe și așa și a văzut destui ca noi.

Catedrala mântuirii unui neam prost... nu ne-a mântuit
cu doua cărămizi mai înalte decât statura noastră de popor creștin
azi suntem liberi să plecăm fericiți
purtați ca-n zbor
de picioruşele infantile ale unui fluture orb
dar ce orb!

numai uriașul ăla
moare încet, încet în noi.... încet

fiți fraților: români și atât!

Am un sfat pe care nu credeam

că-l voi da la mulți

-ca și cum încă ar mai fi necesar-

Voi, numai pe voi să vă iubiți!

lăsați animalele, plantele, chiar și oamenii

și copiii în pace

de nimic să nu vă legați,

nimic să nu aduceți lângă voi

nici prieteni și nici neveste,

nu adunați nimic ca să nu aveți ce risipi

în patul vostru sau lângă prispa voastră,

fiți înțelepți ca șerpii

care și de pielea lor se leapădă

la fel și voi de părinți

stați numai deoparte

ca să nu suferiți

nimic să nu se-ntâmple și să nu întunece cerul vostru

voi, numai pe voi să vă iubiți

numai așa pierderea se va numi simplu trecere

de aci - dincolo

numai așa viață voastră o vor chema alții viață

numai așa veți putea cu mine vorbi până în ziua mea din urmă

feriți de probleme, fără karmă, fără mantră,

eu melancolic privind peste voi, obsesiv în depărtare

bănuindu-vă acolo de iubire ca pe toți ceilalți

voi fiind convinși de prostia mea

întipărită de-acum pe fruntea-mi

cu înscris din foițe de aur.

Fiți fericiți dară și să vă înmulțiți ca lăcustele

aruncând peste bord

tot ce nu mă vă ajută și vă irită

fiți plenari, vorba aceea

liberi și nu pământeni

fiți dacă-mi permiteți să vă spun,

nu urangutani și nici cimpanzei

nici măcar câini să nu fiți

fiți fraților: români și atât!

DE ZIUA LIMBII ROMÂNE îmi doresc...

motto: *nu se lovește, eu zic că prea ne izbește*

De ziua limbii române îmi doresc
ca limbile toate ce spală nonstop curul puterii de azi
să-nghețe pe veci
și abia apoi vom putea vorbi primeniți
despre adjective și sărbători
și despre normalitate
ca oameni ce suntem onești
cu propria noastră demnitate.

Până atunci însă...
și limba română
și truditorii ei
și bibliotecile,
dar și inteligența,
bunul simț și istoria acestui neam
se vor repezi toate să caute refugiu
- cum s-a întâmplat și altădată -
în imaginație
... ori la poartă la bunul Dumnezeu.

Pentru că e necinstit să credem
și să-i cerem iubirii noastre
să nu se stâlcească
și să nu se simtă siluită
când cu aceleași vocale ale ei
noi împreunăm porcul cu pasărea
cocina cu zborul.

ziua #234

Azi vom începe cum am mai început...
cu inimile îndepărtate ale strămoșilor
vom freca bine dimineața pe spate,
dar și prin ziare
unul câte unul, așa cum ne-am dorit.
Dintr-un colț al camerei, tăcut
animalul inimii ne va privi cu vădită curiozitate
timp în care, fiind unul de pace,
pe facebook 250 de prieteni
te vor urî de moarte.
Dar noi ve vom simți bine chiar și așa
și cu degetul mic, ăla de lapte pe care l-am supt,
adânc înfipt în ispita zilei
ca Narcis ne vom privi în oglindă toți
jucând ... numai x, x, x

Nedespărțiti solitari vom fi tocmai de aceea...
și ca o pecingine cu rezistența pe mâini
ne vom spăla degeaba
cele 300 de jigodii care am mai rămas
vom începe să-numărăm cu voce tare ca la grădiniță
total anapoda:
de la viitorul cristoșilor pesediști - ziua 234
la cristosul cel de buzunar, personal din ziua întâi
și extrapolând
la cel al unui popor de mameluci – 365 de zile într-un an.
Totul fără niciun rest, numai și numai matematică pură,
ca un sfânt respirând lângă noi, prin lumina din încăpere
liniștită așteptând,
ca pe tavan să reapară,
în celulă roșie,
aerul, cancerul și cerul de la alimentară:
cel de prin '80 ... deja prezent în manuale.

Toamna, desigur, în tot timpul ăsta
va poza în rol drăguț, de fetiță îndrăgostită,

de viață până când
și ea va fi lăsată de izbeliște
și după o spaimă în care s-o fi pierdut cu *firea*,
ca să nu tremure de frig
își va trage iute și ea nădragii pe sub fusta de pământ.
Frunzele toate imediat de frică VOR ÎNCHIDE OCHII și se vor culca la pământ.
Dar nici ăsta nu va fi un semn deajuns și nici nu va trezi vreun cuvânt
iar fiecare din poporul ăsta amărât
va intra în iarna ce vine
cu un zeu... și mai mic și mai urât.

...cum numai boul intră singur în jug
sau tăcerea prin ceața din lunca fără de pământ.

contorsionistul social

Îmi trăiesc viața luând cele mai chinuitoare
și complicate poziții
nu, nu sunt un contorsionist
nu e un hobby și nici nu câștig din asta
dar am o problemă mereu
atât cu spațiul civic cât și
cu viteza mea înăuntrul câmpului social
cu tot ce mi se oferă la schimb
de câte ori plătesc cu moneda vie a timpului meu,
extrem de scurt.

...și plătesc, plătesc!

De cele mai multe ori,
taman bine m-aș încadra în toate ecuațiile și ingineriile sociale
dacă aș avea numai un umăr
ori lipsit de coloană aș fi doar o bucată de carne
fără pretenții de dialog,
alteori bătând pasul pe loc
mi se cere să muncesc cu o mie de brațe
pentru nefericirea de-a asculta la sfârșitul fiecărei zile
același deplorabil buletin de știri
și atunci gândurile mele toate nu mai am unde să mi le mai port
și sunt nevoit să mi le înghesui în ridurile feței
și asta în detrimentul epidermei, speranței
și a oricărui schimb eliberator de idei.
Dacă dintr-un an, fără să fiu restricționat,
nu-mi pot mișca sufletul decât 3 ore pe zi
e ușor de înțeles că încă nu am scăpat
de lecțiile ce mi se tot pregătesc, de gimnastică,
de 40 de ani.

...flexibil, tot mai flexibil!

Dar eu aș vrea să zbor, să zbor
să zbor departe de toată ciuma asta roșie

și ciuntimea ei, oameni buni
și pentru asta niciunul dintre noi
n-ar trebui să dea vina nici pe păsări
nici pe lipsa de imaginație a unui sistem.
Ori eu aș vrea să trăiesc fără să mai fiu nevoit
o săptămână întreagă să mă desfășor ca un caterpillar
prin ușa ce duce în grădina timpului liber
sau în piața publică:
luni o mână,
marți cealaltă,
apoi ușor miercuri un picior
în noaptea dintre joi și vineri scoatem și umerii
ca abia apoi
spre sâmbătă să ne izbească lumina.

Lumina!

fi-mi-ar scârbă de toate aceste negocieri
duse în umbra întunericului
numai pentru o secundă
o secundă,
o secundă,
în care să mă pot simți înainte să mor
(nici angrenat, nici roată cu dinți de oțel
nici alezaj, nimic de metal,
-urăsc de câte ori scrâșnesc
și de câte ori mă restrâng)
abur de zeu
în foiță vegetală de om.

unuia fără nume ce dădea ca Maromet cu paru'

A venit toamna și împreună cu ploile ei
a mai spălat un pic din mizeria adunată
pe scândura și treptele prispei noastre.
Printre pietrele din drum
odată cu apele
l-am văzut scurgându-se
în pământ
pe cel căruia nici numele nu vreau să i-l spun,
cum înțelept ne învățau odinioară bunicii.
Du-te! i-am spus gunoiului
și de jos, de acolo,
la tine să-i chemi pe toți,
pe toți lingăii și tovarășii tăi,
fi-v-ar să vă fie rasa de scârbă și de toată rușinea lumii!
Ptiu!
și cu năduf am scuipat apoi cu multă, multă silă.

Dictatura prostiei împotriva omeniei

Bună seara, prostie, bună seara, dictatură!
tu atât de vioaie, mereu renăscând
și de data asta, iată, m-ai prins pe picior greșit
eu tocmai îmi făcusem un altfel de calcul,
de tine să pot vorbi
la timpul trecut.

Bună seara, coșmar, bună seara, ani morți
stafie zurlie cu salbe de galbeni și cămeșe de vânt
dansează cu tine hipnotic
fără să spună un cuvânt,
ca prin vechi cimitire
un million de troglodiți.

Bună seara colivă, bună seară *dulceață*
de la tine privită viața e periculos de roză
chiar dacă sub greutatea stârvului tău geme
ca sub o lespede de silă prinsă
decența unui popor iubind alt gen de norme.

Dictatură parșivă, bună seara la știri
bună seara...fiți morți!
și despre tine să ne vorbești
numai de bine.

Susținătorul #rezist

În inima mea dacă aduci România
poți să o așezi pe *genunchele* tău
sau rezemată de o piatră
să te apeși sărind ca diavolul
cu toată greutatea trupului tău pe ea,
cât poți
că nu se va rupe.
Dar dacă o lași afară
la îndemâna câinilor psd
nu într-un an, nu în 27
dar în 50 de ani
nimic nu va mai rămâne

din ea.

Rugăciunea noastră cea de toate zilele în dictatura PSD

Dumnezeu și Frate nostru Isus
care ne-ai învățat că până să *furăm* viață de la viață
va trebui să murim
îți mulțumim!
Pâinea noastră cea de toate zilele,
pulberea și cenușa, orgoliul și seva mântuirii
zidește-ne-o Doamne toată, dar toată
numai în pământ,
să n-o găsească niciodată
vrăjmașul și dușmanul vieții noastre
viermele și a toate cotropitor
cel care a albit întunericul
și din zori a făcut doar tăcere,
rânduiala asupra a tot ce am crezut vreodată mai bun:
PSD pe numele lui cel urât.

Și nu ne lăsă pe noi în ispită
cum nici noi nu am lăsat visele noastre
să se ducă pustiului și nici apei
căreia mereu i-am plătit tribut.
Dă-mi Doamne, înțelepciunea ultimului Apostol
care s-a zidit pe el însuși în tăcere
ca să nu poată spune
nimănui cum și în ce fel a fost hulit.
Ție, Doamne, Înțelepciunea Ta mă-nchin
și tu, Doamne, la tine în visteria cerului să strângi
tot ce fratele meu a agonisit
cel mic, cel gros și cu buricul întors pe dos
cum a strâns el pe măsura obrazului său gros.

În puterile Tale, Doamne, ca un prunc
fără de minte și fără de prihană
mă las
și mie,Tu, fă-mi liniște!

Căci eu Ție mă-ncred
si Cuvântului Tău
și de spada Ta de foc
peste vremi
nimeni nu va scăpa !
Acum și-n Vecii Vecilor
AMIN!

Semaforul

Șerban Nicolae îi atacă pe eroii din rezistența anticomunistă din munți:
„Acțiunile lor au fost împotriva intereselor României"

Aștept,
așteptarea nu-i ca moartea
dar nici viață nu-i,
de 50 de ani aștept
semaforul e roșu!
În spatele meu
încolonați ca deținuții,
așteaptă și eroii
neamului meu,
unul și unul.
Cu toții așteptăm
schimbarea culorii
cum altădată
se așteptau americanii
...și unii și alții
vrem odată pentru totdeauna
să trecem de cealaltă parte a istoriei
până nu ne pierdem.
Semaforul e roșu!
Așteptăm!
... nu-i ca moartea
dar nici viață nu-i,
semaforul tot roșu
eroii cu moartea-n brațe așteaptă la coadă
semaforul e roșu
la aceeași coadă
cu gheara PSD-ului pe față
aștept schimbarea
semaforul tot roșu
sau un glonte
semaforul tot roșu

altcineva să vină să-mi preia așteptarea
semaforul e tot roșu!

what the fuck..."normalitate"?

ce?!

n-ați văzut, n-ați auzit și gura nu vă miroase?!

numai burta vă e plină și fudulă

mama voastră de garnituri,

de distrugători,

de peltici,

de limbi încurcate,

de ideologii amestecate

și de mașinării infernale de ucis speranțe.

Stați în casă, nu?

să vedeți de unde va mai bate vântul?

Ei bine, bate dinspre păcatele voastre și ...dinspre ruși!

Lucrurile sunt atât de clare,

albe sau negre

și fără poziții intermediare:

ai beneficiat sau ai o poziție care ți-a permis un os de ros...

ai furat, furi și nu-i mai poți uita gustul...

îți place felul și lumea în care trăiești...

sau îți este frică că ți-ai putea pierde pâinea câștigată prin compromisuri

atunci mergi înainte cu PSD indiferent de ce se întâmplă!

și așa vei semna și tu, cu nume complet,

în lista neagră și lungă a trădătorilor acestui neam...

eu însă vă-ntreb:

e normal ca înainte de orice,
înainte de orice pas,
să-mi încep ziua cu un gând speriat?
e normal să mă simt vulnerabil,
izolat si mereu amenințat
de tot ce se-ntâmplă în țara mea?
e normal?

eu atât vă-ntreb

emanuel pope

A to Z

Normalitatea unui anormal

2017